

אשר רייד : שירים

*

קשנולרתי, הנה אבי צמוס אסונות נחשקה גדולה הביצה בי.
פקחתי ציני הירקות
מכה תמהון נהלום מלחמה
פנימית נואשת. לחזור או לא לחזור —
ברחם הורתי הפתום, כל אותו לילה דלק האור,
אכל ציני נתקשו נאני גדלתי כאילן השתול בשממה
קשאמי מבססת את סיי גדמה השפוף
ולבו הקרוף של אבי מפרפר בידי. הדממה
קבחה בתנורי גופי
ותהם נעוני נפצר מולי —
אכל תמיד אנוכר
איך בצדקרי יום שלו אחד.
בקורני עליו מבית הספר
נשמעו צפירות השמש.
זרועות הר הושטו לצבר צנארי
נצל פני השותקות צלה הים קמתאבד.
גושים סמים של אדמה מכתובכת
נעצרו מתסת לנגלי הבוצרות
יבתי האבן אשר בשכונתי החלו פתאם לרוץ
במורד הרחוב הצר —

ועד היום הנה
 אין איש יודע בדיוק
 מה קרה בעצם.

*

התבן אוהב את פיות הסוסים,
 הנאב את עורקי —
 בקרקס הציר, לולגני חיי מתבוֹססים
 בצרמות הלב קשאדי צחוק עולים בפי קרובי ורחוקי,
 אכל בלילות מכסים אותי ההסוסים
 ואני נודד סקרור מפתח חלום אחד למשנהו.
 לבי אינו ברוך, אינו ארוך, שמעו
 את קולות השקט הנצנפים בגרוני, אני קם
 בבקרים, חש בדם החורק שוב בעורקי, רואה
 איך בשלוליות ציני מתחפר הערפל
 ואחי הצעיר משגר לי פתקים על-ידי העונרת:
 האם אתה חפץ בגזיד-צדשים?

מדוע נולדתי במזל-תאומים
 קשגופי חצוי לשנים
 ואני עבד לעצמי וארון — —